

LBRIS

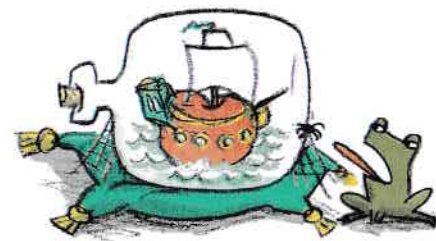
We know
books

Andrea Visibelli

Davide Panizza

CĂPITANUL CUCUI și Mura Mărilor

Traducere din limba italiană de Camelia Zara

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VISIBELLI, ANDREA

Căpitanul Cucui și Mura Mărilor / Andrea Visibelli, Davide Panizza ;

trad. din lb. italiană de Camelia Zara. - Iași : Gama, 2024

ISBN 978-606-056-602-1

I. Panizza, Davide

II. Zara, Camelia (trad.)

821.131.1

Original title: *Capitan Bitorzolo e la Mela dei Mari*

by Andrea Visibelli and illustrated by Davide Panizza

© 2023 Editrice Il Castoro Srl, viale Andrea Doria 7, 20124 Milano

www.editriceilcastoro.it

info@editriceilcastoro.it

© Editura Gama, 2024

Accastă carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și prin orice formă, punerea la dispoziția publică, inclusiv pe internet, în scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor constituie încălcări ale legislației referitoare la protecția proprietății intelectuale și se pedepesc în conformitate cu legile în vigoare.

Editor: Diana Mocanu

Redactor-șef: Diana Soare

Redactor: Cătălina Plugariu

Corector: Alexandru Șerban

Tehnoredactori: Alina Frunză și Eugenia-Mădălina Cibotaru

Capitolul I

Despre cum tânărul Cucui se trezește dintr-odată cu o conductă în loc de puț și despre cum alege orizontul.

Acum multă vreme, pe un tărâm foarte îndepărtat, era sătucul Bărnăuți.

Singurul puț cu apă potabilă era în vârful dealului, iar locuitorii hotărâseră să tragă la sorti pe cel care avea să trăiască acolo sus, ca să se ocupe de întreținerea lui.

Și așa, bunicul protagonistului nostru, bătrânul Cucuiat, a fost trimis împreună cu toată familia să fie paznicul puțului.

Aici îl găsim pe CUCUI la începutul poveștii.

Numele meu e CUCUI, pe bunicul îl cheamă Cucuiatul, pe mama - Cucuiata. Pe tata, în schimb, îl cheamă Mario. Ce nume caraghios!

După mulți ani, Cucui a moștenit slujba de paznic al puțului. Se dedica cu totul muncii sale și era mereu binedispus.

Ce simțea el nu era tocmai fericire și nici veselie, ci un pic dintr-una și un pic dintr-alta: era FERICELIE.

Bărnăuții, locuitorii satului Bărnăuți, credeau că e un băiat ciudat.

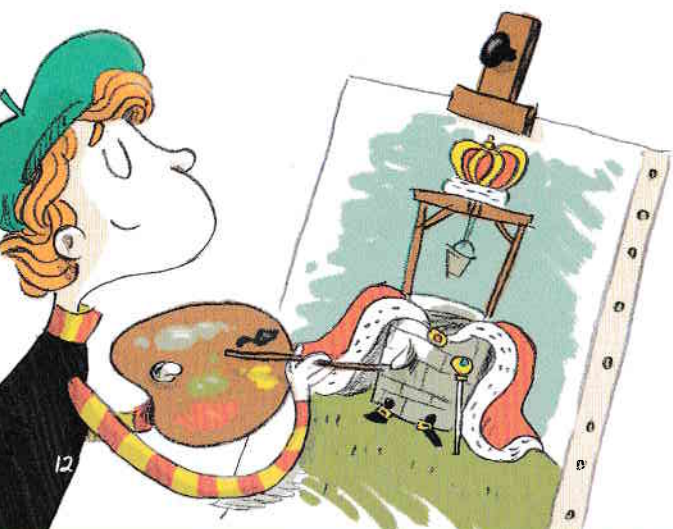

- 1) Să spāl găleata
- 2) Să smulg buruienile
- 3) Să nu las pe nimeni să mănânce lângă puț, (ca să nu cadă firimituri înăuntru)
- 4) Să acopăr puțul dacă plouă
- 5) Să gonească porumbeii

Zilele lui Cucui erau pline de activități interesante. De exemplu, îi plăcea să se uite după nori în formă de animale și lucruri. Și, dacă nu erau nori pe cer, se uita după animale și lucruri în formă de nor.

Apoi, îi făcea niște portrete splendide puțului, care, ca s-o spunem pe-ia dreaptă, era destul de vanitos.

Sau își imagina cât de diferită i-ar fi fost viața dacă, în loc de Cucui, ar fi avut un nume ciudat precum Ionel sau Filip. Se așeza în fața oglinzii și zicea: „Bună ziua, mă cheamă Eugen...”.

Și nu mai putea să continue din cauza hohotelor de râs!

Însă hobbyul lui preferat era să privească orizontul: dincolo de cele mai îndepărtate dealuri se întrezărea o întindere scânteietoare, iar Cucui petrecea ore întregi reflectând și imaginându-și ce era acolo.

Dar, într-o zi, primarul din Bârnăuți dădu ordin să se construiască o conductă care să aducă apa în sat. O inovație în toată regula.

Și nu mai era nevoie de un paznic al puțului.

